

Man gik derefter til:

Forespørgsel til undervisningsministeren af Ingmar Wagner m. fl. („Agter ministeren at foreslå foranstaltninger til forbedringer af de studerendes kår og til sikring af mindrebemidlede mulighed for at søge videregående uddannelse?“)

Ordføreren for forespørgerne (Ingmar Wagner): Vi har rettet denne forespørgsel til undervisningsministeren, fordi vi mener, der ikke alene i den kommunistiske gruppe, men i meget store dele af befolkningen og naturligvis først og fremmest hos de unge, der ønsker at studere, og dem, der nu under store vanskeligheder kæmper med at gennemføre studierne, findes et voksende krav om at få besked om, hvornår regeringen agter at fremsætte lovforslag, der sikrer lige adgang til en videregående uddannelse for alle unge uanset deres økonomiske kår.

Kommunisterne vil på det varmeste hilse et sådant forslag, idet det er vor principielle opfattelse, at der burde være en sådan adgang for alle til at studere. Efter vor mening må det kun være evnerne, der er afgørende for, om man kan gennemføre et studium, og ikke, som det altfor ofte er i dag, forældrenes økonomiske forhold. Demokratiseringen af uddannelsen er ikke alene et spørgsmål, der har den unge generations interesse, men det er afgørende for hele demokratiets udvikling. Vi må også i Danmark nå hen til, at der er adgang for alle unge til at få en videregående uddannelse, altså til at blive ingeniører, videnskabsmænd, få en embedseksamen og dermed have mulighed for at kunne indtage de højere stillinger i administrationen. Nu er dette i høj grad forbeholdt en privilegeret klasse. Det jævne folks sønner og døtre må ind her i så stor udstrækning, som deres antal og evner berettiger dem til. Der kunne være grund til at indskyde, at der måske er brug for en lidt friskere, lidt mere folkelig luft mange steder i administrationen. I øjeblikket er det sådan, at man på grund af de økonomiske forhold holder arbejderklassens og den mindrebemidlede del af befolkningens ungdom ude fra disse muligheder på grund af de ringe uddannelsesbetingelser, hvilket igen betyder, at det i dag kun er et meget lille antal, ja, en for-

svindende ringe procent, af de studerende, der kommer fra arbejder-, husmands- og fiskerhjem.

Ved åbningen af folketinget udtalte statsministeren, at regeringen ville udarbejde et forslag om ungdommens uddannelse. Det betyder forhåbentlig, at man nu nærmer sig den lige dagang til uddannelse. Vi har før hørt lignende røster, og i den sidste tid har en række ledende politikere fra forskellige partier sagt, at de med sympati så på en udvikling af demokratiseringen af uddannelsen. Også dette skulle være et godt tegn.

Debatten om ungdommens uddannelse er ikke af ny dato, men har været fremme i en årrække. Den var særdeles aktuel lige efter landets befrielse i 1945, ja, den lige adgang til uddannelse var et af de mange løfter, der blev givet vort lands ungdom, og som man dengang troede snarest ville være en realitet. I 1945 fremsatte studenterrådet et direkte forslag om statsstøtte til alle studerende. Det vakte megen opmærksomhed, og det gav også udtryk for den tanke, at det kun måtte være de unges evner, der var afgørende for et studiums gennemførelse. Dette forslag blev modtaget med den allerstørste sympati af de bredeste kredse af det danske folk, og som en følge af det røre, forslaget skabte, foretog dagbladet „Politiken“ den 5. juni 1945 et rundspørge til en række kendte personligheder, bl. a. også til den nuværende statsminister og den nuværende udenrigsminister, som dengang begge sad i befrielsesregeringen, henholdsvis som socialminister og finansminister. Jeg beder formanden om tilladelse til at bringe et par citater. Statsministeren sagde dengang:

„Jeg har længe tænkt på, at den studerende ungdom skal hjælpes langt mere, end det i øjeblikket er tilfældet. Studenterrådets forslag vil blive taget op til en nærmere drøftelse af mig, såsnart min tid tillader det“;

og udenrigsministeren sagde følgende:

„En mere ligelig adgang for alle samfundsklasser til den højere uddannelse er i dag absolut påkrævet, og jeg synes, at studenterrådets forslag lyder uhyre sympatisk“.

Det er jo pæne ord, men der blev åbentbart ikke tid nok, i hvert fald ikke for den